

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

ANUL 59 Seria II-a Nr. 446 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 11 iulie 1956

VARA

de N. RYENKOV

Pe-ninsul mndulos de zare
Pe unda lanului, sarești
Combinale plutind ușoare
Ca mari corăbii cimpenești.

Zădul. Prin lanul de mătașă
Trec mari tractoare duduind...
Socotitorul stă la masă
Pe rubrici vara împărțind.

În buacăre e rodul verii...
Scrutină măreșel drum prin

Pină și plepă, foșnitori,
În poartă gungurind ușor
S-au înșirat, nerăbdători,
Să-l dea raportul muncii lor...

La postul lor, stind combinerii
Par niște vajnici căpitani.

În românește de
MIRIL CALMICU

2.600 kg. orz la hectar! Iată primul rod bogat, din acest an, al muncii în comun, al sîrghintei și

respectării regulilor agrotehnice, de către colecti-
vii din comuna Tisa Nouă, raionul Arad.

În fotografie: Pe arle, colectivității treieră ulți-
mii snopi de orz.

Insemnări

COMBINERUL

Secerișul a fost deseori un motiv de inspirație pentru scriitorii noștri legați de popor. Nenumărați poeți au cîntat frumusețea și însemnătatea secerișului, asemuindu-l cu o mare bătălie la sfîrșitul căreia omul se încununează cu laurii belșugului. În această bătălie, o mare răspundere revine combinerilor — „năieri ai holdelor”, așa cum i-au numit poeții. Combinerul întâmpină strînsul recoltei cu încordarea luptătorului aflat în pragul unei încheștări hotărîtoare. El își pregătește combina din timp, revizuiind cu grijă și mîgală fiecare piesă. Cercelează apoi lanul și face proba mașinii. Cînd orzul sau grîul e tocmai bun de secerat, combinerul pornește la lucru fără să întîrzie o clipă.

La am văzut în plină campanie de recoltat pe combinerul Mircea Chiriță, de la g.a.s. Jegălia, din raionul Fetești. Lucra pe un „S-4” și era mulțumit că paiele nu sînt nici culcate, nici înclăite, încît combina mergea ca ceasul. Comunistul Chiriță a hotărît să se cere într-un singur schimb cîte 14-15 ha. E o performanță care i-ar aduce un câștig de 150 lei pe zi și, poate, locul de frunză în întrecerea dintre combineri. Firește, este greu de spus cine va câștiga întrecerea. Anul trecut, Mircea Chiriță, Nicolae Vișan și Anghel Constantin și-au disputat titlul de cel mai bun combiner pînă în ultima zi a secerișului, cînd Nicolae Vișan a realizat cîteva procente mai mult. Nici acum nu se poate ști cu siguranță cine va câștiga.

Lucru sigur însă este că întrecerea combinerilor de la g.a.s. Jegălia, va aduce o bogată recoltă de păioase.

N. CULCEA

VINO, SĂ ÎNCEPEM COASA!

de NICOLAE TĂUTU

Grîul a crescut cît tine,
Și cît tine e seara,
Eu aștept în toată seara
Trenul ce din tîrguri vine!

Cînd îmi bate luna drumul,
Opresc norii pe cărare,
Și-i întreb: „Zăriți voi oare
Trupa-l zvelt, iscat ca
fumul?”

Și de-ar fi tot mărăcine
Calea-mi lungă, pînă
gară!

Da-l tot salcie mlădioură
Și-mi vorbește doar de ti-
ne...

Și măcar de mi ar da pace
Vinul cel pornit în șagă,
Da-l grăbit, ca mîna-ți
dragă

Să mă prindă, să mă joace!

Și măcar de-ar fi tot sloată,
Tot furtună, tot năsoare,
Dar în undă-i, numai șorre,
Rîul — chipu-ți mi l' arată!

Și măcar de-ar face-n vie
Fosnetul prin frunza joasă,

Dar îmi cîntă și m-apasă
Cu-a ta veche melodie!

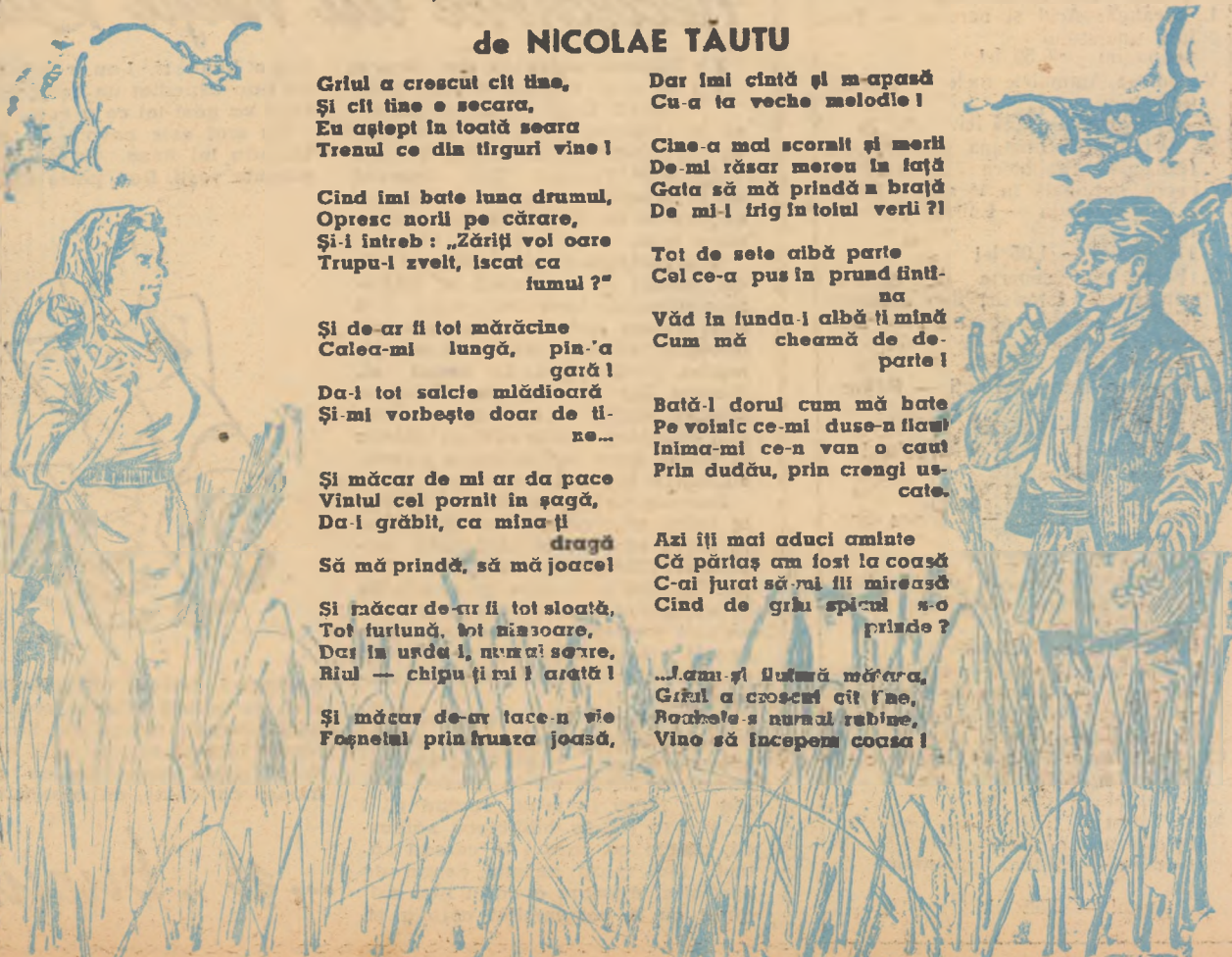
Cine-a mai scornit și merit
De-mi răsar mereu în față
Gata să mă prindă n brajă
De mi-l frig în toată verii?!

Tot de sete aibă parte
Cel ce-a pus în prund fîntî-
na
Văd în fundu-l albă țî mină
Cum mă cheamă de de-
parte!

Bată-l dorul cum mă bate
Pe volnic ce-mi duse-n flac
Înima-mi ce-n van o caut
Prin dudău, prin crengi us-
cate.

Azi îți mai aduci aminte
Că părtaș am fost la coasă
C-ai jurat să-mi fii mireasă
Cînd de grîu spîcul s-o
prinde?

...Iamă-ți dufmă mărăcine,
Grîul a crescut cît tine,
Roatale s' nruul rubine,
Vino să începem coasa!

Autocamionul era gata de plecare spre Costești cu încărcătură prețioasă — echipa artistică din Gliganu. În jur, puzderie de oameni și copii. Șoferul claxonă scurt și porni. Dar la puțin timp văzu venind pe drum un om bătrân, care făcea semne cu mina: „Opriti!”

— Fără mine nu plecați — spuse când se apropie. — Dacă vin tovarășii de la radio și nu mă găsesc? Așa-i că mă fac de ocară! — Și cu o sprinteneală pe care cu greu ai fi putut-o bănuși, se instalează într-o clipită lângă șofer.

Șoferul, un tânăr spătos, cu părul negru răvășit, își dezvăluie șiragul, dinților într-un zâmbet larg și porni pentru a doua oară mașina, pe drumul plin de hărtoape ce leagă Gliganu de Costești.

Bătrînul nu înceta să bombănească: „Auzi, să plece fără mine”. — Dar ce treabă ai dumneata la Costești, moșule, — îl întrebăm — că doar azi nu-i zi de țirg?

— Dar ce, mie de țirg îmi arde acum? Auzi întrebare. Iată ce mă duce. — Și scoase din buzunar un fluier. — Mai acum cîțiva ani au venit cei de la radio și m-au pus să cânt. Ei bine, nici nu-ți vine să crezi că după un timp, într-o seară, cînd mă tot învîteam pe la căminul cultural, am auzit că se anunță la radio: „Va cînta din fluier, Petre Toader, din comuna Gliganu de sus”. Apoi mi-am dat seama că era chiar cîntecul fluierului meu. Oamenii din sat care m-au văzut atunci zic că mi-au dat lacrimi. Eu unul nu-mi aduc aminte să fi fost așa.

— Bine moșule, dar acum de ce nu stai acasă, că doar nu-s pentru vîrsta dumitale hurdăcături de mașini.

— Aha! Eu sînt bătrîn. — Și lui Toader îi dote roseața în obraji. Dar alde Stancu, Tudor, Dumitru al lui Trandafir, te pomenesti că or fi flăcăi?

— Dar cine sînt toți cei de care vorbești? Stancu, Dumitru...

— Apoi sînt chiar aici în autocamion, printre artiști. Și povesti cum o dată în fața școlii, tinerii încinseseră

INTÎLNIRE CU

Petre Toader

o horă. Pe margine priveau bătrînii.

— Ia te uită parcă ai plumb în picioare — s-a adresat atunci. Și ea Stancu, om trecut de 60 de ani, directorului căminului cultural. A tresărit directorul căminului și pe loc i-a venit un gînd.

— Mai știi să joci mos Stancule? I-a atîtat el.

— Ba bine că nu. Ce mai dudua pămîntul cale de zece poște cînd jucam cu alde Tudor Stan, Dumitru Trandafir, Gheorghe Radu, Fiorea Șerban... Se pare că învățătorul i-a pus la ambiție pe bătrîni că pînă la urmă i-a făcut să arate cum se joacă pe vremuri prin partea locului.

În scurt timp s-a dus vestea în sat că bătrînii joacă și acum ca-n tinerete. Venise tot poporul să-i vadă. Așa s-a format echipa de bătrîni, care a devenit apoi cea mai aprigă concurentă a tinerilor la toate concursurile. Acum participă la cel de-al IV-lea Concurs pe țară.

— Strașnici oameni — spuse — dar și directorul îi inimos.

— E adevărat. A făcut multe pentru

comună. Să-l vezi între învățători pînă tîrziu noaptea sătuindu-se. Fiecare răspunde de o treabă. Chiar și Dureci cel tînr care-i numai de cîteva luni venit la Gliganu. El răspunde de conferințe. Învățătorul Ion Bălleanu a format un cor pe 4 voci. În seriile de repetiție, familia întregi iau drumul căminului cultural. Numai din neamul lui Ene Rădulescu sînt nouă. Așa se umple sala cu vreo 80 de oameni.

Virtutul asta al muncii culturale, care nu trage la fund, ci, dimpotrivă înalță omul, a prins-o și pe educatoarea Eugenia Popescu. Să fi văzut cum umbla din casă-n casă pentru a-i chema pe oameni la cercul de citit. Azi avem în sat 15 cercuri de citit, la care vin mai bine de 100 de oameni. Veneau învățătorii în case la oameni, la ore anume fixate, citeau și discutau cu țăraniii statutul model al colectivei și pe cel al întovărășirii. Și iată că s-a ajuns acum la formarea celei de a doua întovărășiri din sat. Iar în comitetul de inițiativă cine crezi că a fost? Gheorghe Cabal, Marin Stancu, Gheorghe Trandafir, Ion Dorobanțu, toți responsabili de case de citit.

Mașina a oprit în fața casei de cultură din Costești. Înainte de a ne despărți l-am rugat pe bătrîn:

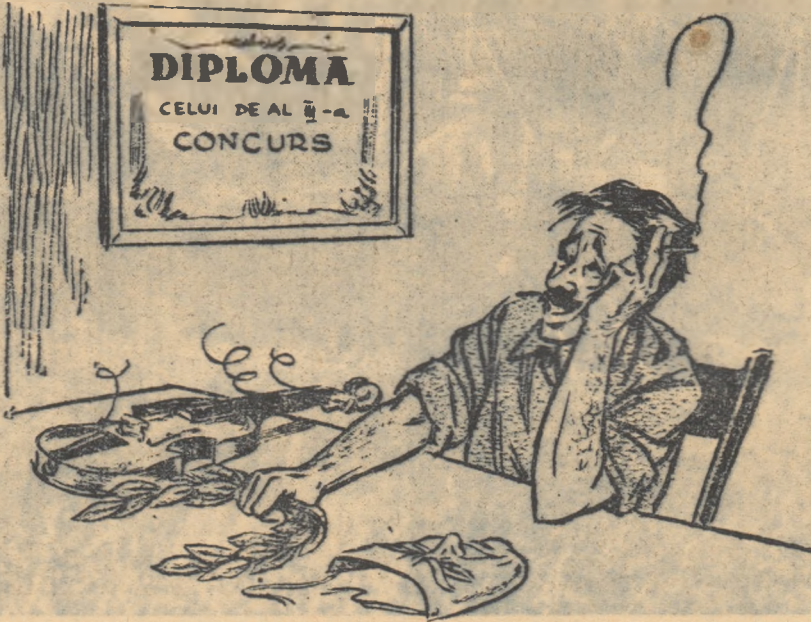
— Aș vrea să-l cunosc și eu pe directorul căminului cultural.

Mi l-a arătat: „Iată-l, tovarășul Constantin Amzărăscu”.

Mi s-a infățișat un om scund, înțelesat, cu o privire vioaie, inteligentă. Nu era cu nimic deosebit de alții. Un om obișnuit, ca alții neobosiți luminători ai vieții satelor.

A. CROITORU

Brigada artistică de agitație din comuna Secuieni (raionul Roman) clasificată printre primele pe regiune la cel de-al III-lea Concurs, nu mai duce în prezent nici un fel de activitate.

— Visînd la gloria... trecută!

(Desen de RADU DULDURESCU)

CARTI NOI

Dragoș Vicol: Ripa dracului — (scenariu literar) — Editura de stat pentru literatură și artă — 120 pagini — 1,20 lei

A. Dementiev și alții: A. M. Gorki — Editura Cartea Rusă — 104 pagini — 2,05 lei

Krishan Chandar: Cînd vorbesc statuile (Colecția „Meridiane”) — Editura de stat pentru literatură și artă — 192 pagini — 1,50 lei

Charles și Mary Lamb: Povestiri după piesele lui Shakespeare — Editura tineretului — 288 pagini — 6,40 lei

Kliment Tacev: Fratele (Colecția „Meridiane”) — Editura de stat pentru literatură și artă — 144 pagini — 1,50 lei

Pablo Neruda: Strugurii din vînt — poem — Editura de stat pentru literatură și artă — 328 pagini — 7,30 lei broșat, 12,25 lei cartonat

I. Creangă: Acul și barosul — Editura tineretului — 16 pagini — 0,50 lei

V. Durov: Animalele mele — Editura tineretului — 120 pagini — 2,35 lei

V. Alecsandri: Sinziana și Pepelea (Colecția „Biblioteca școlară”) — Feerie națională în V acțe. Ediția a II-a revizuită — Editura tineretului — 116 pagini — 1,05 lei

C. Baci: Nu departe de castelul prințesei — Istorisiri de călătorie (Colecția „Patria noastră”) — Editura tineretului — 164 pagini — 2,60 lei

E. Camilar: Inimi fierbinți — Editura tineretului — 112 pagini — 1,25 lei

M. Calmicu: Cei șase pitici voinici — Editura tineretului — 88 pagini — 2,75 lei

D. Corbea: Recruții — Editura tineretului — 160 pagini — 2,30 lei

M. Avram: Cătălina (Colecția „Albina”) — Editura de stat pentru literatură și artă — 136 pagini — 1,20 lei

I. Pavelescu: Rădălele muncii în întovărășire — Editura de stat pentru literatură politică — 48 pagini — 0,50 lei

Gh. Teodorescu: Prășitul mecanic — Editura agro-silvică de stat — 56 pagini — 0,90 lei

Alex. Tulescu: Folosirea fondurilor obștești în gospodăriile agricole colective — Editura agro-silvică de stat — 56 pagini — 0,55 lei.

Necazurile lui Virgil Rusu...

Biblioteca sîtească din Sascul, al cărui bibliotecar este învățătorul Virgil Rusu, funcționează în clădirea școlii, într-o cameră vecină cu biblioteca școlară, de care răspunde Viorica Țoc. Aparent, de la această vecinătate au început necazurile lui Virgil Rusu și iată a-nume cum.

O sumedenie de cărți pe care l le cer sîtenii lui nu există în bibliotecă sîtească. În schimb, acele cărți stau frumos așezate în rafturile bibliotecii școlare, adică la învățătoarea Viorica Țoc. La rîndul ei, Viorica Țoc nu are în biblioteca școlară cărțile pe care l le cer copiii, deoarece aceste cărți se găsesc în număr mare în biblioteca sîtească, adică la învățătorul Virgil Rusu.

Pentru școlari, problema își găsește totuși rezolvare, ei avînd putîntă să ia cărțile de la biblioteca sîtească. Țăranii muncitori, însă, nu pot lua cărțile de care au nevoie de la biblioteca școlară, pentru că ei... nu sînt școlari! (Știu este că de la aceste biblioteci nu pot primi cărți decît elevii și învățătorii școlii respective).

Și uite-așa a dat omul de necaz... Pentru a mai îndrepta cit de cit această situație, Virgil Rusu s-a înfățișat de cîteva ori la C.L.D.C. Birlad cu jălba în mînă, rugînd să l se trimită lui, la biblioteca sîtească, cărțile pe care l le cereau sîtenii. Mai marii acestui centru de librării și difuzare a cărții l-au asigurat că îl vor implini cerința și,

într-o bună zi, l-au vestit telefonic că l-au expediat un colet masiv în care va găsi tot ce a cerut.

Nu mai este nevoie să descriem bucuria lui Rusu la auzul acestei plăcute vești. Dar, peste cîteva zile,

destăcînd coletul, într-adevăr „masiv”, pe care îl primise, responsabilul bibliotecii sîtești din Sascul a rămas incrementat: în colet erau, e drept, peste două sute de volume, frumos cartonate, cu coperți colora-

... și „bucuria” unui C.L.D.C.

Munca culturală în sprijinul transformării socialiste a agriculturii

În satul de unde a pornit chemarea

La începutul acestui an, intelectualii din comuna Vicovul de Sus, regiunea Suceava, au adresat o scrisoare deschisă intelectualilor tuturor satelor din regiune. Ei arătau aici că-i necesară o acțiune înimoasă și bine organizată pentru ridicarea la un nivel cit mai înalt al muncii culturale-educative în rîndurile țărănilor muncitori.

Scrisoarea a avut, după cum faptele au arătat-o, un mare răsunet. Numeroși intelectuali din regiunea Suceava și din alte regiuni au răspuns cu însuflețire.

Se vor fi întrebat însă cititorii ce-au făcut în acest timp înșiși inițiatorii acestei acțiuni. Fiindcă e de dorit firește ca exemplul să fie exemplu pînă la capăt.

Se poate spune că astăzi se văd în comună și în satele care aparțin de ea urmările îmbucurătoare ale muncii perseverente a intelectualilor.

Astfel, datorită conferințelor ținute de agrotehnicieni, colectivității de la G.A.C. „Gh. Doja” din satul Bivolărie, și-au însușit o sumedenie de cunoștințe și lucrînd potrivit lor, au fost fruntași în muncile agricole.

Gospodăria agricolă colectivă „Gh. Doja” din satul Bivolărie are și o casă de cultură înzestrată, printre altele, cu o bibliotecă de 840 de volume și cu un aparat de radio. Cu sprijinul intelectualilor colectivului casei de cultură face prezentări de cărți, recenzii și discuții. În același timp audițiile de la radio sînt soțite de explicații date de unul sau alți dintre intelectuali. La inițiativa acestora, casa de cultură a organizat de asemenea un schimb de experiență cu căminele culturale din comunele apropiate. Au luat parte la această întîlnire mulți sîteni, s-au exprimat nenumărate păreri, iar ca rezultat, nu peste mult timp, un număr de țărani individuali au făcut cereri pentru înființarea unei asociații simle de producție.

Merită amintite aici și alte fapte ale intelectualilor vicoveni. Așa, de pildă, prin conferințele pe care le-au ținut la casa de cultură a G.A.C. din Bivolărie, colectivității ca și sîtenii invitați aici, au fost învățați în ce fel să biruie gălbeaza oilor, ivită prin partea locului. Datorită acestui fapt, țăraniii muncitori au salvat sute de oi de la pierdere.

Mulțumită în bună măsură îndemnurilor date țărănilor muncitori de către intelectuali, nu de mult au cerut înscrierea în întovărășirea agricolă „V. Roaită” încă 9 familii din comuna Vicovul de Sus. În același timp, asociația pentru cultivarea inului din comună cuprinzînd 29 de familii, o suprafață de 22 hectare de teren, e pe cale să se transforme în întovărășire.

M. V. VICTOR

te, scrise de autori de seamă, Șo'ohov, Sadoveanu, Petofi, Atilla, Kalma și alții, însă toate tipărite în limba... maghiară. Alt necaz! Că de, nici odată unul, nu vine singur!

După cum știa și dinsul, și după registrele oficiale ale statului popular, în Sascul nu se află nici un locuitor de naționalitate maghiară. Pentru ce l-au „bogoslovit” tovarășii de la C.L.D.C. Birlad cu ditamai coletul de cărți care nu l folosesc: la nimic (ba dimpotrivă acum îl încercă și mai rău) nu înțelegea Rusu. Și a făcut din nou cereri, adrese, etc...

Dar, plingerile noi și repetate, la C.L.D.C. Birlad, nu au mai fost luate în considerație. Între timp, Sasculul trecuse sub oblăduirea altui centru de librării și difuzare a cărții.

Așa că astăzi, biblioteca sîtească din Sascul numără printre cărțile ei, numeroase volume în limba maghiară, care sînt păstrate în eventualitatea apariției la Sascul a unor noi locuitori care să le poată citi. Pînă la apariția acestora, sîtenilor care citeau în limba romînă, biblioteca sîtească le poate oferi... cărți pentru copii.

Acestea sînt necazurile lui Virgil Rusu. Există totuși cineva care se bucură în toată povestea aceasta. Știi cine? C.L.D.C. Birlad, care trimițînd la Sascul cărți în limba maghiară consideră că și-a îndeplinit planul! Numai că rămîne de văzut cit va mai dura „bucuria” asta!

F. MURGU

Dezmiriștitul — o lucrare necesară

Numerosi plugari, îndată după seceris, string srooii în câi, la marginea locului și trec la dezmiriștit, așa cum au învățat la cercul agrotehnic. Alții, din păcate, nu fac așa, ci lasă miriștea nelucrată, făcându-si socoteala că dină în toamnă pământul se mai odihnește și, în acest răstimp, vitele pot păste pe miriște. În felul acesta cred ei că realizează un câștig. Să fie oare un câștig real acesta? Răspunsul a fost dat de agrotehnica avansată, iar recoltele mari de cereale obținute de plugarii fruntași care dezmiriștesc confirmă cele spuse de știință: dezmiriștitul este o lucrare necesară. Și iată de ce:

Prin dezmiriștit se îngroapă semințele de buruieni care, sub brazdă, încoltesc și cresc, nutind și apoi distruse printr-o arătură adâncă. Dar nu numai buruienile, ci și dăunătorii și focarele de boli ale plantelor sînt distruse prin dezmiriștire. Nedezmiriștind însă, o bună parte din semințele de buruieni vor încolți abia în toamnă — după arătura pentru însămîntare — și vor năpădi culturile. Iar bolile și dăunătorii se vor înmulți, primejduind recolta viitoare.

De asemenea, o dată cu dezmiriștirea se formează la suprafața terenului un strat afinat, care împiedică pierderea umidității solului, ușurează pătrunderea apei și aerului în pământ și înlesnesc executarea arăturii adânci. Se face la 2-3 săptămîni după dezmiriștire. Afinarea pământului ajută totodată la dezvoltarea microorganismelor, adică a acelor vietuțoare mici care îmbogățesc

pământul cu substanțe nutritive.

Toate acestea explică de ce de pe terenurile ce au fost dezmiriștite se obține un spor de 200-300 kg. de boabe la hectar.

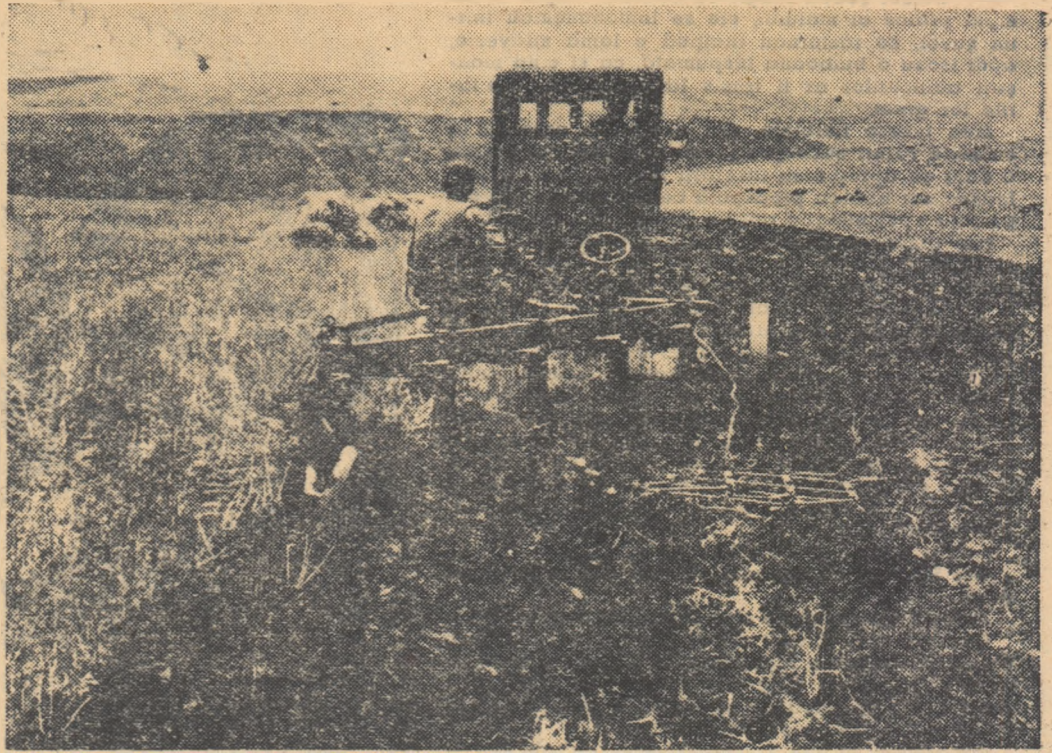
Dezmiriștitul — ca orice lucrare agrotehnică — trebuie făcut la vreme, adică în cel mult două zile de la data recoltării. El se face la adîncime mică, de 4-5 cm, cînd se lucrează cu discuitorul sau de 7-8 cm., cînd se folosesc plugurile simple fără cormană, ori plugurile fără cormană.

Pe pămînturile năpădite de pir, costrei, susai sau alte buruieni cu tulpini în pământ, ori rădăcini adînci, se va dezmiriști cu discuitorul în lungul și latul ogorului, la adîncime de 10-12 cm. Apoi, după ce încep să dea lăstarii, se ară cu plugul cu antetrușă.

Iată așadar de ce dezmiriștitul este o lucrare folositoare și de ce trebuie făcută la vreme de totii gospodarii.
Ing. agr. V. DRĂGUSANU

Cuvîntul
AGRONOMULUI

AU PORNIT LA DEZMIRIȘTIT

N-au trecut decît două zile de cînd muncitorii de la gospodăria agricolă de stat Ostrov, raionul Băneasa, au strîns orzul de pe cîmp și iată-i din nou pe ogoare... În fotografie: Mecanizatorul Ionuz Nazif face dezmiriștitul cu plugul polibrăzdar tras de tractor.

Pe marginea scrisorii

PURTĂM O MARE RĂSPUNDERE

Statutul întovărășirilor agricole trebuie completat

laritate în raionul nostru sînt întovărășirile agrotehnice. Trebuie spus însă că pînă în prezent noi nu reușim să folosim pe deplin acest climat prielnic. Față de posibilitățile existente, numărul întovărășirilor înființate în raionul Muscel este încă mic, iar unele dintre ele nu constituie o pildă bună. Toate aceste rămîneri în urmă sînt justificate în bună măsură de lipsa unei călăuze. Am căutat noi sprijin în statutul întovărășirilor agricole. Nu întodeauna însă am găsit răspunsul căutat, deoarece între întovărășirile noastre pentru creșterea vitelor în comun și întovărășirile agricole, există mari deosebiri. În întovărășirea agricolă, de pildă, țaranul muncitor vine doar cu pămîntul și cum e și firesc, la împărțea la roadele pămîntului. În cea agrotehnică unii aduc pămînt arabil, alții vite. Sînt plugari care se înscriu cu fi-nețe, dar fără vite, după cum sînt țărani muncitori care vin cu vite și livezi, dar nu au fi-nețe. „Cum să facem comasarea? Cum să socotim muncile atît de deosebite una de alta? Cum să facem apoi împărțea produselor?” ne întrebau întovărășii.

Statutul întovărășirilor agricole nu prevede nimic despre creșterea vitelor. Or, în întovărășirile cu specific zootehnic se

ridică nenumărate probleme legate de creșterea animalelor, cum ar fi aceea a adăposturilor, a utilajelor, a îmbunătățirii raselor de vite.

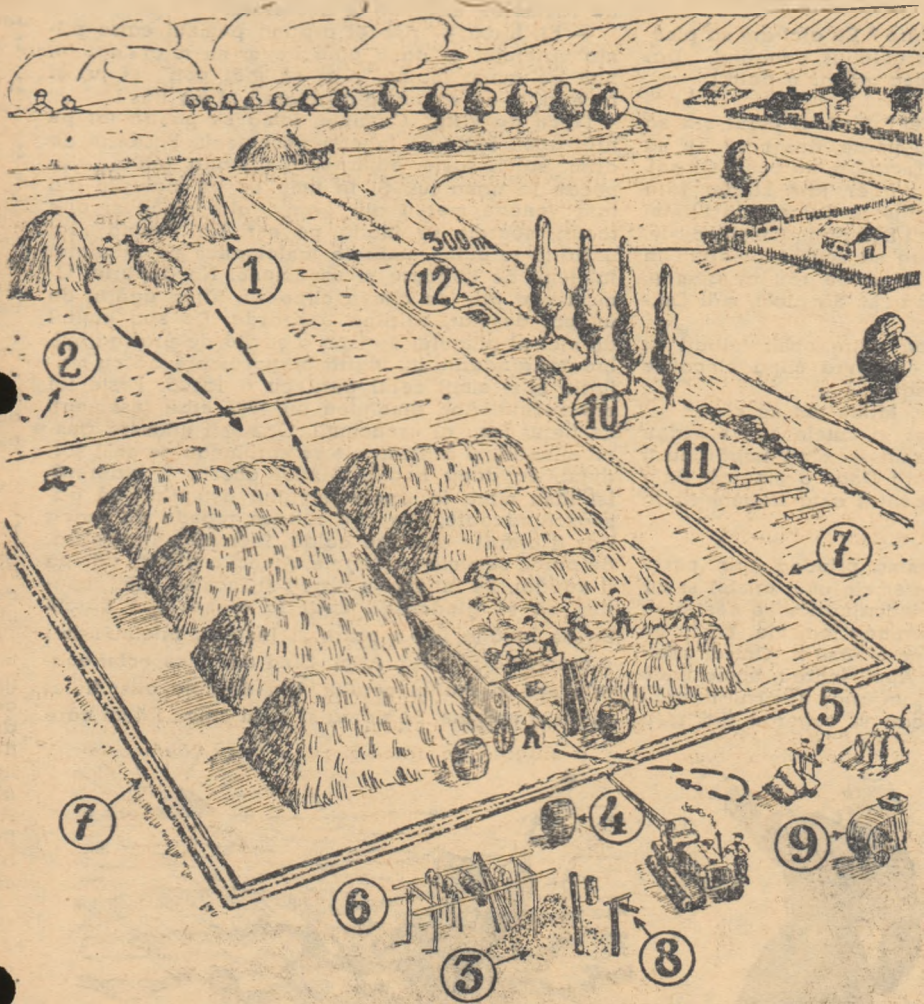
Lipsa unor prevederi statutare proprii întovărășirilor agrotehnice se face simțită și în munca de lămurire de la om la om. Cînd vorbim țaranului muncitor despre gospodăria colectivă, el discută cu noi fiecare punct din statut, îl întoarce pe toate părțile și cunoaște astfel, „negru pe alb”, drepturile și îndatoririle ce-i revin unui colectivist. Din păcate însă nu-i putem crea această posibilitate și atunci cînd vorbim cu el despre întovărășirile agrotehnice.

Avînd în vedere cele de mai sus, cred că e bine ca Ministerul Agriculturii să studieze problema completării statutului model al întovărășirilor agricole. Adică să se adauge în acest statut, capitole privitoare la modul de organizare a întovărășirilor cu mai multe ramuri de producție (creșterea animalelor, pășuni și fi-nețe, pomicultura etc.), precum și la repartizarea veniturilor obținute aici.

BOGDAN BANICA
președintele statului popular
raionul Muscel

CUM SE ORGANIZEAZA O ARIE UNDE SE TREIERĂ PE CETE

Mai mulți cititori ne-au cerut să publicăm schema unei arii unde treieră se face pe cete. Publicăm mai jos această schemă — întocmită de baza indicațiilor Ministerului Agriculturii — recomandînd-o totodată ca model și acolo unde ariile au fost deacum organizate, dar nu după regulile prevăzute de Minister:

De jur-împrejurul locului ales pentru arie se ară o fișie lată de 3-5 m. (7). În apropierea batozei se instalează pichelul de incendiu (6), butoaiile cu apă (4), ca și grămada cu nisip (3). Tot pe arie, cît mai departe de batoză, se instalează un trior (9), un cîntar (5) și toaca pentru alarmă (8). În afara ariei se va pregăti un alt loc (2), pentru depozitarea paielor și a plevei (1). Depozitele de carburanți trebuie să se găsească la o distanță de cel puțin 100 m. de arie, iar butoaiile cu carburanți și lubrifianți se vor păstra în bordeie săpate în pămînt. Tot în afara ariei, la o distanță de 50 m. de stogurile cu snopi și garnitura de treier, se va aranja locul de odihnă (11), locul pentru fumat (12) și gazeta de perete (10).

*Nici o zi pierdută,
nici un bob de grîu risipit!*

Convorbire cu secretarul statului popular din comuna Mărcuiești

În comuna Mărcuiești, regiunea București, pregătirea secerișului și a treierășului s-a făcut cu multă temeinicie, fapt ce-a îngăduit ca recoltatul grîului de pe cele aproape 800 ha să se termine în cîteva zile, iar treierășul să înceapă de îndată. Tocmai de aceea l-am rugat pe tovarășul Florea Vintilă, secretarul statului popular din Mărcuiești, să ne vorbească despre cîteva din măsurile luate pentru reușita campaniei de recoltare.

— Secerișul și treierășul nu fac casă bună cu tărăgăneala — ne spune tovarășul Florea Vintilă. Orice ceas pierdut în aceste zile se măsoară în zeci și chiar sute de kilograme de boabe lăsate pradă ciorilor și popîndăilor. Spre a ne feri de asemenea pagube comitetul executiv a stat de vorbă cu obștea și, împreună, am hotărît: revizuirea și repararea din vreme a tuturor atelajelor trebuincioase; organizarea a 8 grupe de într-ajutorare pentru ca fiecare din cele 8 secerători — existente în sat — să fie folosite în comun. Fiecare grupă de într-ajutorare alcătuită din proprietarul secerătorii, rudele, vecinii sau prietenii acestuia — a avut un plan de seceriș, care prevedea pe zile ordinea lanurilor ce urmau a fi recoltate; amenajarea celor 4 arii de treier, numirea batozarilor și alcătuirea cetelor de treier.

Și pentru ca batozele să nu meargă în gol, am stabilit împreună cu obștea cîteva reguli obligatorii, ca de pildă: alimentarea batozei cu snopi să se facă nu direct din care, ci din stoguri dinainte cîadite; fiecare ceată să cunoască din timp ziua cînd urmează să treiere, pentru a putea începe lucrul demodat ce i-a venit rîndul; toba batozei să nu fie scuturată după ce gospodarul a terminat de treierat, ci seara, iar boabele să fie împărțite oame-nilor ce-au treierat în ziua respectivă.

Cît privește gospodăria colectivă, — urmă tovarășul Vintilă — totul a fost pregătit mai lesne. Consiliul de conducere al gospodăriei a înocmit un plan special de muncă pentru toată durata campaniei. După prevederile acestui plan, în zilele secerișului și treierășului colectivității bune de muncă ies cu toții la cîmp și pe arie, iar atelajele sînt folosite în primul rînd pentru recoltat.

De un mare sprijin în buna desfășurare a treierășului — subliniază în încheiere tov. Florea Vintilă — ne sînt și cei 50 de agitari, ca și brigada artistică de agitație. La arie, noi organizăm și mici expoziții agricole cu recoltele obținute de gospodăria colectivă și cele obținute de țărani muncitori cu gospodărie individuală.

Curgind repede, apele fluviului fremătau neconținut, în apropiere, chiar în dreptul unei Onisei șecea lungit cu coatele întinse în nărușii prafului al malului, ele se înmănușau întru un șuvoi, se răsturnau înălțind o lamă străvezie, apoi iscau o buboană înspumată, ca și când moșirii adâncurilor ar fi trimis la suprafață rasulă-rile lor grele.

Ziua tusesse fierbinte, dar dogoarea care făcea ca niște văluri deasupra pământului uscat și încensat, o dată cu apropierea inserării începu să se dămboalească, iar boarea proaspătă ce se ridica de la suprafața apei mingie obrăzii înșiși ai făcăului.

Mai târziu, când lumina soarelui pierdu din alba ei strălucire, un ora virsanic, cu străie zdrențuite și opinci ponosite se apropie de el, aind lăstarșul la o parte. Omul era înalt, slab, adus de spate, cu chipul scorojit de asprimea vieții. Înălțurind lușerele înalte, miinile lui uscate, cu vine negre, groase, păreau niște ghiare de sălbăticiune care-și caută prada. Cel ce privea apa, nu-l văzu și nu-i auzi pașii, dar când bătrînul ajunse aproape și soarele îi acunghi umbra fringînd-o de malul fluviului, el o zări cu coada ochiului. Simți îndată că omul se întinde alătura de el și încante de a i auzi glasul știu cine este. Bătrînul vorbi rar, răsufînd din fundul pămîntului.

— Tot aici, măi Onisei?
Cel întrebat se mulțumi să dea din cap. Moșul reluă:

— Ce-ți tot spune ție apa asta, măi nepoate?
De astă dată Onisei ridică din umeri și fără să cîlpească întoarse fața către el. Ochiul lui albaștri erau năpădiți de o lumină în care bătrînul găsi ceva din adîncimea de neînțeles a cerului și din licăririle de fund ale apelor împozi.

Moșneagul se înfioră ușor și se întrebă de unde-i vin astfel de gânduri neobișnuite. Oare apele acelea viu, bolta senină care-și coboară marginile-i de cîmpoia atît de aproape, sau pilcul de arni de peste fluviu în frunzișul cărora soarele în asințit așeza lumina-i blindă, privite în tihnă, îl împungeau să cugele altfel de cit era obișnuit? Nu putu răspunde nedumeririi ce-l cuprinsese; Onisei vorbi, și îndată gîndurile acestea care mișisera întocmai unei fulgerări de o clipă, se pierdură pentru totdeauna.

— Mă întreb mereu, unchiule, unde ajunge ea oare? Cine-o înghite pînă la urmă?

Bătrînul nu răspunde îndată. Apucă din nisipul mărunț o crenguță uscată și o aruncă în apă. Căzînd, crenguța se răsuci, se răsturnă, și undele repezi o purtară în depărtări. După cîteva clipe d-spăru din vîzului lor.

— Știi și eu? zise el, socotînd în minte drumul ce-l urma crenguța aceea, — marea înghite toate apele.

— Marea?
— Da, marea. Eu n-am văzut-o. Dar cei care au ajuns la ea așa spun.

Onisei se uită la profilul unchiașului, ca și cum ar fi voit să desprindă din liniile lui aspre răspunsul ce-l dorea.

— E departe, unchiule Pavel?
— Pentru noi e departe; noi sîntem înțepenți pe moșia boierului. Pentru noi ori ce alt loc e departe, măi Onisei. Doar pentru vapoarele și oamenii care trec, nu-i; două zile: una pînă la Tulcea și una pînă la Mare, la Sfîntul Gheorghe.

Tăcu. Onisei gîndea la drumul ce l-ar avea de străbătut pînă acolo, unde apele fluviului se răsturnau într-un șuvoi dătător de viață. Ce n-ar fi dat să vadă cu ochii ceea ce vedea cu mințea!

Bătrînul întinse mina și-l bătă ușor pe umăr.
— Dar tu te-ai putea duce, măi Onisei...

Tresări ca și când ar fi știut că-i singur și că cineva îi strigă pe neașteptate în ureche.

— Eu?...
— Da. Taică-tău a putrezit de mult, pe maicăta ai îngropat-o, ce ai mai sîr aici? Pentru boier? E greu pînă te bagă și pe ține la ceva datorii, că pe urmă nu mai scapi de ele chiar de ai munci pe brînci. Noi avem două bețele mari pe capul nostru: seceta și boierul. Seceta nu-i întotdeauna, dar boierul e. De ce nu ne-a lăsat să facem șanț de irigație la pămînturile noastre? Ce-l durea pe el dacă munceam noi la săpat și făceam pămîntul roditor? Ii e frică să nu ne scape din mină! De ani de zile îl rugăm, dar el ce zice? „V am făcut biserică: rugați-vă lui Dumnezeu să vă dea ploaie, păgînilor!” El așa ne vrea, măi Onisei, cit mai sâraci și cit mai datorii lui!

Flăcăul dădu din cap înțelegător. Ce drept vorbea bătrînul! Și iar îi fugi gîndul la uncele fluviului. Apoi de-acolo, din frămîntarea lor se înălță chipul maică-sii. Ochiul ei erau blîzi. Blîzi și mercu obosiți. Mereu își ascundea tusea într-o basma. În ultima vreme, înainte de a muri, pe basma se iveau bînuți de sînge. Taică-său, la fel; și el plătea boierului din sănătatea lui. Era vesel și bun. Plămînil însă îi erau găunoși ca viața-i lipsită de bucu și. Dar el, Onisei, era oare sănătos? Sigur! Nu țusea,

(Desene de ALEXANDRA ANGHEL)

nu-l durea nimic și putea munci din greu. Numai la cap pesemno că avea ceva; altfel de unde începătoreea asta care-l împingea într-una să vadă locul unde apele fluviului se varsă în mare? Iară auzi glasul domol al bătrînului.

— Zic să te duci, măi Onisei. Nu-i treabă de om întreg să-ți dorești robia. Te duci în lume și lumea te alege. De ești tare, ajungi om. De ești slab, ajungi pleavă ca și aici. De pierdut n-ai ce pierde, măi Onisei. Tu te uiți mereu la apa asta; nu vezi cum curge? N-are hotar și n-are oprel ște. Ea se zbugumă între maluri, dar merge înainte pe vadul ce și l-a săpat singură. Uite, pune-i stavilă apei. Ce face ea? Se umflă, răbufnește și îndată și croțește alt vad. Nimic n-o ține pe loc. Numai noi oamenii stăm ca pietrocile, măi Onisei, băiete!

Soarele se apropiase de apus. Era roșu și împinz se cerul cîșîntîului cu lumina lui de pa:că l-ar fi împroscat cineva cu sînge. Bătrînul înghiți greu și omuți. În fața lor apele curgeau rostogolindu-se libere, pline de viață... Dar deasupra, de jur-împrejur, cerul tăcut, nemisecat, apăsa ca o mină uriașă cu palma deschisă, cu degetele crispate de pe care se prelungea sînge. Un fior de mcarte îi atinse umerii. Se cutremură și zgribulîndu-se în țărîna în care își ostoise vloga tinereții, gemu înfricoșat.

Onisei simți și el apăsarea aceea cruntă ce se prăvălea din înălțimile către care oamenii obișnuiau să-și ridice ochii cătînd să și găsească speranță și țînie. Ii fu teamă ca de năruirea unui munie și suhetul îi înghețā.

— Unchiule — șopti ei cuprins de spaimă — să fugim amîndoi!
— Eu? Să fug eu?... Incotro? Eu aici am să plesnesc, măi Onisei; aici, la călcîiul boierului. Dar n-am să mor pînă nu-l mușc măcar o dată!

— Să-l muști?...
— Da. Tu nu vezi Onisei? Pînă și cerul stă să se dărîne. Nici el nu mai poate, dar noi? Tu să fugi! Da, fugi în lume și cată-ți norocul, Onisei. Du-te Onisei cu apa asta; liber, fără stăpîn, fără robie. Cu o lotcă poți ajunge la Tulcea, la Sfîntul Gheorghe, ori în altă parte! Dar du-te Onisei, du-te. Nu sta ca noi, colb în care să scuipe boierul! În noaptea asta să pleci! Oricît de rău ai ajunge, mai urgisit ca aici n-ai să fii!... Să pleci, măi Onisei, auzi tu?

Onisei își ridică privirea către ochii tulburi ai bătrînului, în care într-o singură clipă clocotise răzvrătirea unui vieți întregi.

— Am să plec, unchiule. Miine am să plec!
— Da, da — vorbi Pavel, și cutele ce i brăzdau fața se adînciră și mai mult — cînd îmbătrînești nu mai poți pleca nicăieri! Doar o singură dată ești în stare s-o faci. Și pentru asta trebuie să fii tînăr, măi Onisei!

Prima incropire de lumină prindea apa, peste care flutura ca pe prismele unui cristal și cu toate că întunericul încojurător se destrăma greu, cu fiecă clipă ea devenea mai vie. Trecu un timp și sus, pe cerul dinspre răsărit, Onisei văzu dezlîpîndu-se geana zilei. Apoi, îndată, acolo unde avea să izbucnească ziua, un uriaș nevăzut mizgă i cerul cu culori care urcau și coborau din reșu.

Culorile se restrînsă tot peste ape. Ele tremurau pe spinările micilor valuri și licăriră în frunzișul arinilor de pe mal.

Fugarul se uită cînd la ape, cînd la cer, cînd la arini. Se simțea neliniștit și privirea lui era furisă, ca și cînd ar fi făcut ceva oprit de legi aspre; grumazul îi era încordat, răsufierea grea, iar inima-i bătea în timple. Dacă ar fi urlat vîntul, sau ar fi uruit tunetul, toate acestea nu i s-ar fi părut atît de nefirești, dar uriașă transformare se înfăptuia într-o muțenie apăsătoare, ca și apusul din care coborise această noapte plină de tăcere amenințătoare.

Apoi deodată întreaga fire păru că prinde viață: un mănunchi de raze se înălță într-o explozie de lumină, lovi cerul în înaltul lui și ultimele zdrențe ale nopții căzură.

Onisei răsufli adînc, iar trupul i se dezdoi. Murmură mulțumit că-și aude glasul:

— Ce-o fi cu mine?
Doar am văzut atîtea apusuri și răsărituri de soare! Dar unchiul Pavel? Nici el nu era mai liniștit a-seară. Parcă-i luase casa loc!

Curentul răsuci barca și apele domoale, mărginașe undelor repezi, o opriră. Tînărul apucă vislele și trase către curent. În goana lor șuvoarele cuprinsă din nou lotca, punînd-o cu ele.

Malul drept făcea un cot. Curentul fluviului se repezea către el și deodată îl ocolea cu măiestrie, apoi se întășura într-un virțel care răsucea apele pînă ce căsca o gaură ca o gură de babă.

Onisei cunoștea bine locul acesta. De cîte ori nu se scaldase el aici împreună cu alți flăcăi, înfiorat de răsucirea nesătulă a anafurului!

— Ei, hircă — rise el arătînd pumnul către pîlnia virțelului — dacă pînă acum nu m-ai înghițit, nici de acum înainte n-ai să mai poți; și tu, și boierul, m-ai scăpat din ghiare! M am dus!

Trecu de virțel. Cuminte, lotca se păstra tot pe firul apei. Malurile fugeau neconținut. Puzderie de arini, sălcii triste, stufărișuri, dimburi înalte, alu necau în urma lui. Și în timp ce pe malurile din față veneau mereu alți arini, alte sălcii și alie locuri, soarele se înălța pe cer, iar lumina lui îndirjîită le culca umbrele fantomatice pe pămîntul întelenit de dogoare și uscăciune. Nu departe, Onisei zări preț de cîteva clipe, un țaran agățat de un cal deșelat, zgriind o brazdă. De sub cuțitul de oțel al plugului se isca o șuviță de praf gălbui. Îndată, gîndurile lui fugiră înapoi împreună cu malurile și-și simți cerul guri ca o iască. Peste tot era secetă. Anii cîncantea lui 1907 erau însemnați de fierul roșu al uscăciunii. Oamenii uitaseră gustul mîncării și brăcinarele se sprijineau pe osul soldului, ca după boală. Gîndul acesta îl îndureră și lăsa mină în apele fluviului așteptînd să găsească răcoare, dar și-o retrase repede de parcă l-ar fi opărit: apa era caldă, încropită, lipic-oasă, de parcă se sleia pe degete. Atunci o tristete adîncă îl năpădi. Se întinse în barcă și închise ochii, cătînd să se gîndească doar la alunecarea bărcii. Ea se legăna într-o parte și în alta, pricinîndu i o amețală plăcută. Ațipi Cînd deschise ochii soarele era în înaltul cerului. Din dreapta auzi fluierături și strîgăte. Se ridică și văzu cîteva flăcăi care

UNDELE REPEZI
de MIHAIL POP
Fragment

se cer... lin... me... C... O... cu... pie... obr... mai... A... leg... zu... de... cînd... sei... repe... De... om... buze... In... Z... mult... din... am... drun... apa... le... Fl... el și... ru... mijlo... tului... nic... Nu... dest... cap... Onis... curen... largi... tul G... Tră... pe cu... dar... mare... visie... se nă... gâse... Go... se pe... și o... aster... lotcii... timp... pînzi... Oni... întins... zenit... ceau... lor d... și atî... gîndu... pul în... ceast... îndep... mai... ușor... Il t... oase... de b... deste... pie iz... Lot... de ni... pe bo... piard... în tin... cenuș... destr... nesim... Dec... murit... flarea... ce un... drept... depăr... nea c... albic... Apoi... flacă... frînse... catife... Gîl... făcea... Aici v... Oni... plîng... deslu... liber... Pest... ale r... lor s... vare...

OAMENI CU DARE DE MÎNĂ

Mai acu' vreo cîva timp, ulița pe care stă Florea Cerveanu fremătase ca un urdiniș. În fața ogrăzii colectivistului oprise autocamionul gospodăriei. Din vîful mașinii Florea strigase: — Măi nevastă! Copiii! Veniți fuga să dăm jos casa din camion!

De fapt nici nu mai era nevoie de vreun indemn, căci cei ai casei ieșiseră în bădătură cu mic cu mare. Suflecându-și minciile, pusese rătoji mîna „să dea jos casa din camion”: cărămizi presate, saci de ciment, var, cușaiți pentru căpriori, mă rog, tot ce trebuia pentru asemenea construcție. În jurul lor se strînsese lumea ciopor. Cît ai bate din palme, toată ulița aflase: „Alde Florea Cerveanu își face casă nouă, de zid”.

Se mai bulucise așa lumea lîngă zăplazurile lui Cerveanu astă toamnă, cînd se împărțiseră veniturile de la colectivă. Autocamionul gospodăriei nu prididea să aducă în ogrădă sacii cu bucate. Pe vreo 650 de zile-muncă, familia colectivistului primise aproape un vagon de grîu și porumb, în plus zarzavaturi, ulei, brînză, lînă și cite altele. Bașca vreo 2.000 de lei bani peșin. Seara, pe marginea șanțului, se minunau vecinii de atîta belșug de bucate: „Se pricopsește alde Cerveanu, vere!”

„Cu patru ani în urmă, tot ca un urdiniș fierbeau ulițele comunei Putineiu, raionul Giurgiu. Pînă noaptea țîrzu, oamenii numai despre asta vorbeau: or să reușească în încercarea lor Florea Cerveanu, Paraschiv Drăghia, Florea Nedelcu și alții vreo 50 de săteni, care înființaseră gospodăria colectivă „Ștefan Gheorghiu”?

Colectiviștii n-aveau nici vite de muncă, nici atelaje de ajuns. Cu atît mai puțin experiența unei mari gospodării. Aveau însă dorința fierbinte de a trăi mai bine, ambiția de a deveni fruntașii satului. Și au pornit atunci să se chivernisească cu chibzuidă. E drept că nu le-a venit prea ușor să se deprindă cu tehnica nouă și cu noile metode de lucru. Cînd a fost vorba să cultive porumbul în cuiburi așezate în pătrat, o parte din colectivști s-au îndoit de metoda aceasta. „Ride satul de noi — spuneau ei. — Așa ceva nu s-a mai pomenit prin părțile astea”. În 1954 au cultivat totuși 5 hectare de porumb în felul ăsta, iar rezultatele au întrecut așteptările. În 1955 au mărit suprafața la 22 de hectare și au obținut 1.800 de kilograme mai mult de pe fiecare hectar, față de locurile unde pusese rătoji porumbul după dătină. Îndrăzneala biruise. Anul acesta ei au cultivat întreaga suprafață de porumb după metoda cea nouă și potfec pe oricine să vadă culturile spre a dovedi superioritatea agrotehnice avansate. Iar porumbul, înalt aproape cît omul, e cea mai convingătoare mărturie. Tot așa și floarea soarelui, sfecla și celelalte culturi prășitoare, care au fost prășite de trei ori pînă acum.

Cît despre păioase, rodul lor trebuie să mergi să-l vezi de acum în hambare: orzul e de mult treierat, iar grîul, recoltat cu combina, a dat o producție mult mai mare decît a țărănilor cu loturi individuale.

Colectiviștii nu se mindresc însă numai cu culturile de cîmp. Te potfec să vezi și celelalte ramuri ale gospodăriei lor. Au o turmă de oi, o mindrețe. Lapte, brînză, lînă, față cite produse capătă gospodăria și colectivști de la cele 450 de mioare pe care le îngrijește fostul argat Florea Lincă, azi colectivist fruntaș. Tot așa și cu ferma de scroafe: numai anul trecut, colec-

(Desen de N. HILOHI)

tiva a cîștigat peste 30.000 de lei din vânzarea porcelanului. Ei, și dacă ai vreme, poți să treci și pe la stupina așezată în lanul de floarea soarelui sau pe la eleșteul, întins pe 10 hectare, unde mișună peștii.

Acum, în gospodărie nu găsești ziua aproape pe nimeni. Dis-de-dimineață, autocamionul „Molotov”, cumpărat acum doi ani, trece pe la casele colectivștilor și-i ia la muncă, de unde îi aduce înapoi către seară.

— Avem mașină la scară, ca boierii — își spune în glumă moș Preda Brătescu. — Am ajuns oameni cu dare de mînă...

Apoi îmi povestește cît o duc de bine colectivști. Paraschiv Drăghia, Nicolae M. T. Breazu, Ion Breazu, Florea Nedelcu și alții și-au făcut case noi. Nouă colectivști și-au cumpărat vaci cu lapte. Alții și-au luat mobilă nouă, aparate de radio.

După ce am auzit și am văzut toate astea, pot spune, nu în glumă ca moș Brătescu, ci cu toată seriozitatea: colectivști din gospodăria „Ștefan Gheorghiu” sînt într-adevăr oameni cu dare de mînă, fruntași ai satului!

I. DRAGOMIRESCU

Stelele

Ci stelele dacă s-ar întimpla să piară

N-o să-și azvîrle bezna pe lume-ei povară —

Ne-am făurit noi stele și le-am aprins

în seară

Prin munți și văi, pe fabrici, peste cîmpii

de-a rîndul

Și ele în lumină scaldîndu-ne pămîntul

Pot face să scînteie și cerul, luminîndu-l.

Și-acestea n-o să-și piardă în veci lumina

clară.

NICOLAE TEICĂ

File de calendar

REMBRANDT

Pe un fond cărămiziu închis se profilează figura hotărîtă a unui bărbat cu cască de aur. Ai impresia că nu vopsea a folosit meșterul ci aur topit pe care l-a fixat apoi cu pensula pe tablou!

Și totuși meșterul Rembrandt n-a folosit decît vopsea obișnuită la care a adăugat, ca în toate tablourile lui, ulei și... geniul!

A gîndit oare sărmanul brutar din orașelul olandez Leyda, că cel de al cincilea copil venit pe lume în ziua de 15 iulie 1606, în loc de colaci și cornuri va plămădi opere în fața cărora secole de a rîndul oameni se vor opri zguduți de florul artei?

În vremurile acelea întunecoase ca și fondul multora din tablourile lui, Rembrandt a purtat sus făclia cinstei și a cîntăcit laudă de oameni. A iubit pe cei sărmani și nevoiași immortalizîndu-i în pinze ca: „Orbul cîntînd la vioară”, „Căminul timpului”, „Tîrnăra servitoare”, precum și alte imagini care te impresionează prin adevărul și sinceritatea lor.

Prin atelierul pictorului s-au perindat nobili cu pelerine de mătase, domnii cu rochii foștoare și gulero scrobite, magistrați în uniformele lor... Rembrandt însă s-a apropiat de oamenii de la care avra de învățat. S-a imprimeșnit cu medicii care studiau ca și el corpul omeneș și în 1632 a pictat nemuritorul său tablou „Lección de anatomie”.

Titan al picturii, Rembrandt a lăsat pinze ca: „Bunul Samaritan”, „Întoarcerea fiului risipitor”, „Rondul de noapte”, „Saskia”, „Cămătarul” și multe, multe altele.

Cînd privești „Omul cu cască de aur”, fără să vrei te gîndești că dacă ai pune tabloul într-o cameră întunecoasă, cască omului ar lumina întocmai ca o rază de soare.

Nu e oare raza aceea o fărîmă din lumina pe care de 350 de ani o revărsă cu dărnice genul titanului Rembrandt?!

D. MIHAIL

REMBRANDT

Lección de anatomie

Faza regională a celui de al IV-lea Concurs al echipelor artistice de amatori Colectiviști și întovărășiți cîntă viața nouă

Douăzeci și patru de echipe artistice s-au perindat zilele trecute pe scena Teatrului de Stat din Baia Mare. Veniseră aici cele mai bune coruri, echipe de jocuri și brigăzi artistice din raioanele Carei, Cehal și Șivaniei, Satu Mare și Tășnad, să se întrecă în cadrul fazei regionale a celui de al patrulea Concurs. Au apărut pe scenă echipe puternice, cu veche tradiție artistică, ca echipele de dansuri din Cehal și Halmeu, sau corurile din Medieșul Aurit și Băbășești. Alături de ele, veniseră la întrecere și echipe înființate abia în perioada dintre cel de-al III-lea Concurs și acesta care se desfășoară acum.

Cu multă mîndrie a vorbit prezentatorul din raionul Carei, despre corul din satul Lucăceni, cor care numără 90 de membri:

— Pînă în urmă cu cîteva luni în satul nostru nu exista gospodărie colectivă. Acum lucrăm și se mîndresc cu o gospodărie colectivă și cu o întovărășire agricolă. Și se mal mîndresc și cu un cor, înființat tot în lunile din urmă. Coriștii sînt cu toții colectiviști și membri ai întovărășirii agricole.

Harnicii plugari din Lucăceni au adus pe scenă cîntece despre viața și munca lor nouă.

*„Cucuruz, foiță verde,
Cine intră-n tin-se pierde
Că ești mîndru și înalt,
Cu mașina semănat...”*

Tot despre viața din gospodărie, despre roadele bogate ale colectiviștilor, au glăsuț și cîntecele aduse pe scenă de corul casei culturale a gospodăriei agricole colective din Rătești. O sută de flăcăi și fete fac parte din acest cor.

Colectiviști sînt și membrii brigăzii artistice de agitație din Bervenii, raionul Carei. Ei au prezentat o adevărată „cronică a satului”, pornind de la viața grea pe care o duceau pe vremuri iobagii din Bervenii și ajungînd pînă în zilele noastre, cînd în sat se află o gospodărie colectivă milionară ce cuprinde 673 de familii.

Membrii brigăzii artistice din comuna Halmeu, raionul Satu Mare, sînt îmbrăcați în costume populare românești sau maghiare. Au vorbit și în limba romînă și în limba maghiară. Vorbele lor glăsuiau limpede: „Sîntem colectiviști. Cu spor muncim alături, romîni și maghiari!”

S-au prezentat la această fază regională și echipe de jocuri ca cea de dansuri a colectiviștilor din Baba Novac sau a întovărășirii agricole din satul Golduba. Și nu o dată s-au auzit aci strigăturile voioase ale dansatorilor:

*„Frunză verde, iasomie,
Bine e-n gospodărie...”*

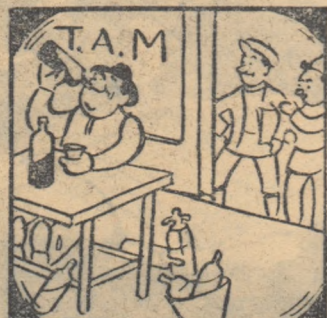
Sutele de spectatori care s-au aflat în sala Teatrului de Stat din Baia Mare, au văzut în vredniciei colectiviști veniți aici nu numai pe oamenii harnici în stare să smulgă pămîntului roade bogate, dar și pe niște înzestrați artiști amatori, răspînditori în mase ai comorilor artei populare.

ION STEFAN

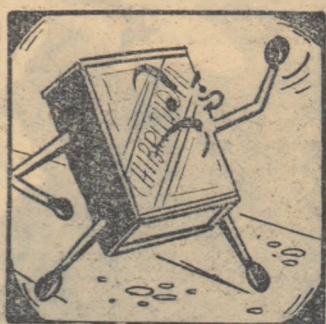
În comuna Sperieteni, raionul Găești, chiaburoaica Ioana Rădulescu nu predă statului decît o mică parte din uimul ce îl ia la moara sa și nu și lucrează pămîntul. (N. MOLDOVEANU).

— Ce să-mi mai cultiv pămîntul? Ronțâi eu destul de la moară!

— Ssst! Nu-l deranja, tovarășul președinte... lucrează!

— Le arăt eu tovarășilor tehnicienii! Toată lumea mă înjură pe mine că sînt de proastă calitate, deși ei sînt de vină!

— Învățați-vă să vă doborîți singuri că de medicamente am și eu nevoie... acasă!

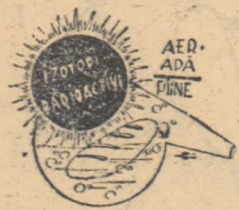

— Ai intrat la apă, tovarășă agronom! Sînt făcuți foc tovarășii veniți în control!

Știința POPULARIZATĂ

Pîine din apă și aer!

Este știut că fără lumina venită de la soare și fără apa din pămînt, plantele nu pot trăi și rodi. Știința sovietică este pe punctul de a dezlega problema fotosintezei (rezultatul acțiunii luminii asupra plantelor). E vorba de descoperirea, cu ajutorul izotopilor radioactivi, a fenomenelor care se petrec în interiorul plantei. Aceste fenomene constau în preschimbarea acidului carbonic și a apei în amidon și zahăr, sub influența razelor solare și a clorofilei. În clipa cînd știința va putea să imite acest proces natural, se va putea fabrica pîine din apă și aer.

Povestea luminii

Sîntem obișnuiți să scăpărăm chibritul pentru a aprinde lampa sau să răsucim butonul pentru ca becul să răspîndească pe loc lumina. Pînă s-a ajuns însă aici au trecut mii de ani. Primii oameni nu cunoșteau focul.

E greu de spus cînd au început oamenii să folosească focul. Probabil, folosirea focului a pornit de la observația că frunzele uscate și copacii aprinși de fulger sau de razele soarelui ard dînd căldură și lumină. Ei au început să în-

trebuințe copacii și frunzele care ardeau pentru a-și încălzi și lumina peșterile în care se adăposteau, pentru a-și pregăti mîncarea, dar mai ales pentru topitul metalelor din care și-au făurit unelte de muncă și arme de apărare mai trainice decît cele de os sau piatră.

Mai tîrziu, fie că au lovit din întîmplare o piatră care a scăpărat scintei, fie că au frecat două bețișoare pînă au luat foc, oamenii au reușit să producă singuri flacăra.

Din momentul acela fața lumii s-a schimbat cu repeziune, deoarece lumina produsă de flacăra a înlăturat teama de frig și întuneric. Acum oamenii puteau munci mai mult, se puteau hrăni mai bine, se puteau încălzi.

Arzînd copacii, oamenii au învățat să-și facă din rășină făclii. Umplînd un vas cu untură de vită și-au făcut opaiț și, folosind seul sau ceara de albine, au făcut luminări. Primele luminări de stearina au fost fabricate în anul 1820, iar în 1830 cele de parafină, pe care le folosim și azi.

Leonardo da Vinci, marele pictor și om de știință italian care a trăit acum 500 de ani, a așezat deasupra opaițului un coș de tablă care ferea flacăra de curent, dar abia în 1778 cînd a fost fabricată sticla, s-a putut construi lampa pe care o cunoaștem.

La sfîrșitul veacului al XVIII-lea a apărut lampa cu sîta incandescentă, care dă o lumină puternică, lampa cu benzină și acetilenă. Extragerea din cărbuni a gazului metan a dat un nou avînt luminatului.

Oamenii de știință căutau însă o lumină mai bună, mai ușor de obținut, mai puternică. În anul 1757, savantul rus Lomonosov a produs scînteia electrică. Învățații Galvani și Volta au inventat pila electrică, care a fost prima mașină de fabricat curent. Cel care a știut însă să folosească acest curent pentru a obține lumină a fost învățatul rus Petrov, inventatorul arcului electric. Iablocikov, un alt savant rus, a construit prima luminare electrică, numită „soarele rusec” sau „lumina rusă”, cu care au fost luminate străzile tuturor marilor orașe europene.

Becul electric sau lampa cu fir este, de asemenea, invenția unui savant rus, Alexandr Nikolaevici Ladighin. În anul 1873 becul electric a luminat pentru prima oară o stradă din Petersburg. Astăzi, datorită cercetărilor savantului sovietic Vavilov, becul este înlocuit de așa numita lampă fluorescentă, care nu emite căldură și dă o lumină puternică, albă, numită „lumina de zi”.

Ce va fi însă mîine? La această întrebare nu este greu de răspuns. Omenirea a intrat în era atomică și datorită neîncetatei strădăniilor ale oamenilor de știință, această neasemuită cucerire a minții omenestii va fi folosită între altele și pentru a da mult căutată lumină care să nu se deosebească de lumina soarelui.

SĂ CUNOASTEM legile țării

În Colecția de Hotărîri și dispoziții ale Consiliului de Miniștri a Republicii Populare Romîne Nr 29 din 20 iunie 1956, s-a publicat Hotărîrea Consiliului de Miniștri pentru stabilirea regulii de contractare și achiziții liniilor, în care se fixează prețurile pentru fiecare fel și calitate de lînă nespalată pe anii 1956 și 1957. Pentru gospodăriile agricole de stat, gospodăriile agricole colective, gospodăriile anexe ale instituțiilor de stat, sfaturile populare, întovărășirile și asociațiile crescătorilor de oi, aceste prețuri vor fi mărite cu încă o zecime. Cele vor contracta peste 2 kilograme și jumătate de lînă merinos sau spancă pentru fiecare oaie, sînt scutiți de cotă obligatorie de lînă și lapte pentru aceste oi.

În afară de acestea, la încheierea contractelor, producătorii primesc ca avans 40 la sută din valoarea contractului, precum și țărițe sau porumb la preț oficial pentru cei din raioanele de munte, precum și diferite mărfuri.

De asemenea, sfaturile populare sînt obligate să asigure pășuni pentru oile celor ce contractează lînă.

CORESPONDENȚII dela sate ne sesizează

(Desene de N. Rădulescu)

Președintele cooperativei din comuna Cuza Vodă, regiunea Galați, nu prea își vede de îndelnicirile sale profesionale. (A. BAICU).

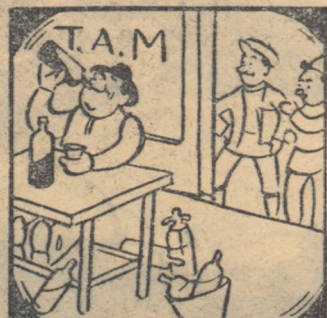
Chibriturile de la fabrica de chibrituri din Timișoara nu se aprind. (ION ȘUTEU).

Oficianta sanitară Teciu Letiția, de la punctul sanitar al comunei Roșiori, raionul Călmățui, ține medicamentele acasă și le întrebunțează pentru sine, ori pentru cei care „mișcă din urechi”.

Agronomul Virginia Șuhan din comuna Hăghești, raionul Bacău, lucrează prost și, bineînțeles, este des criticată. De curînd, în timpul unui control, spre a scăpa de critică a fugit și s-a ascuns într-un butoi cu apă, rezervat stingerii incendiilor. (ION BĂRUIANA).

— Ce să-mi mai cultiv pămîntul? Ronțâi eu destul de la moară!

— Ssst! Nu-l deranja, tovarășul președinte... lucrează!

— Le arăt eu tovarășilor tehnicienii! Toată lumea mă înjură pe mine că sînt de proastă calitate, deși ei sînt de vină!

— Învățați-vă să vă doborîți singuri că de medicamente am și eu nevoie... acasă!

— Ai intrat la apă, tovarășă agronom! Sînt făcuți foc tovarășii veniți în control!

Tov. Traian V. Florea, satul Viforeni, comuna Ungureni, raionul Bacău, ne întrebă următoarele:

Posta JURIDICĂ

Socrul meu a dat ca zestre soției mele o casă cu 10 prăjini săiște, un adăpost pentru vite 2 hectare de pămînt și 10 prăjini de vie. După 8 ani de la căsătoria mea, vrea să ia o parte din pămînt pentru ca să le dea unui fiu al său. De asemenea, vrea să ia și casa pe care am reparat-o. I-am făcut acoperiș, am mai clădit diferite acareturi, o fințină etc. Socrul meu are dreptul să ia înapoi ceea ce a dat ca zestre?

RĂSPUNS:
În primul rînd nu arătați dacă pentru tot ce ați primit ca zestre s-a întocmit un act, autentificat la Tribunal. Dacă există un asemenea act, socrul dvs. nu are vreun drept asupra averii date ca zestre, care este proprietatea soției dvs. Dacă nu posedăți un astfel de act, socrul dvs. este și în prezent proprietar pe această avere. Dvs. aveți însă dreptul să cereți să vă plătească contravaloarea tuturor îmbunătățirilor și construcțiilor făcute de dvs. Dacă refuză să plătească, îl puteți chema în judecată, în fața Tribunalului popular raional, care îl va obliga la plata sumei respective, dacă veți putea dovedi aceste cheltuieli făcute.

Tov. Mihaiesei Ion din comuna N. Bălcescu, raionul Bacău, întrebă următoarele:

- 1) Dacă este obligat să plătească pensie alimentară pentru un copil recunoscut?
- 2) Dacă copilul care este acum la mama sa, poate fi cerut de el, pentru creștere și educație?

RĂSPUNS:
1) Fiecare din părinți este obligat de lege să contribuie în raport cu averea și veniturile sale, la întreținerea copilului. Tribunalul, cînd v-a obligat să plățiți o pensie lunară de 100 lei, a avut în vedere atît veniturile și averea dvs. cît și cele ale mamei copilului. Dacă sînteți nemulțumit de hotărîrea dată o puteți ataca cu recurs la Tribunalul popular regional. În cazul cînd vi se respinge recursul, puteți face un memoriu către președintele Tribunalului Suprem R.P.R. sau Procurorul General R.P.R., arătînd motivele pentru care socotiți că sentința dată a fost nedreaptă.

2) Puteți face o acțiune în fața Tribunalului popular raional, cerînd să vi se înapoieze copilul, pentru creștere și educare. Dacă veți dovedi că mama nu-i dă o îngrijire bună, Tribunalul vă va da cîștig de cauză. În acest caz mama va fi obligată să vă plătească o pensie alimentară pentru copil.

Menționăm că singura căsătorie valabilă în Republica noastră este aceea făcută în fața Serviciului de stare civilă a sfatului popular. În ce privește refuzul de care vorbiți, vă răspundem că nici o autoritate administrativă sau instanță judecătorească nu are dreptul să intervină.

AZI O SFOARĂ, MÎINE ALTA

Starea agriculturii din propria lor țară este unul din caii de bătaie ai celor două partide politice ale marilor bancheri din S.U.A. — republican și democrat — în campania electorală pentru alegerile prezidențiale. Cele două partide ale marilor monopoluri sînt interesate să cîștige de partea lor pe fermieri în bătaia electorală, întrucît 153 din cele 531 de locuri în Congres, depind de votul fermierilor din cele 20 de state cu caracter agricol ale S.U.A. Cînd se află în opoziție, fiecare din cele două partide promit fermierilor marea cu sarea. De îndată ce ajung la guvern și unul și altul dintre partidele marilor monopoluri își uită promisiunile făcute.

— Peste tot unde am fost — mărturisise un ziarist care a sondat starea de spirit a fermierilor din S.U.A. — am auzit aceeași poveste: „Ambele partide sînt atât de ocupate să facă politică pe marginea problemei agricole, încît nu le-a mai rămas timp să ne și ajute în fapt“. Iar fermierul Conrod din statul Michigan, spunea: „Nici unul dintre partide (republican și democrat — N. R.) nu face în realitate ceva concret. Ele trag la întimplare azi o sfoară și mîine alta“.

Mînuirea sforilor aduce, bineînțeles, mari beneficii societăților marilor bogătași, iar fermierilor sărăcie. Produsele agricole ale fermierilor sînt cumpărate pe prețuri de nimic de către monopoluri care după ce le prelucurează le vînd apoi la prețuri foarte ridicate. Din 1946 și pînă astăzi, prețul pîinii a crescut în S.U.A. cu o treime. În schimb, tot în acest timp, prețul grîului a scăzut cu o treime. „Azi o sfoară și mîine alta“ — cum spune fermierul — le-a asigurat marilor monopoluri industriale americane creșterea profiturilor cu 34 la sută în perioada 1952—1955. Din 1952 pînă în 1955, veniturile fermierilor au scăzut cu 26 la sută. În anul 1955 fermierii din statul Iova, — stat în întregime agricol — au realizat un venit cu 50 la sută mai mic decît în 1954. Numai în ultimul timp, măsurile luate de guvern au făcut ca în Middle-Vest prețurile produselor agricole să scadă cu 25 la sută, iar veniturile fermierilor să se reducă cu 15 la sută.

Ocupîndu-se într-unul din discursurile sale de problema agriculturii, senatorul democrat Johnson a mărturisit că fermierii, strînși ca într-o mînghină între prețurile industriale în urcare și cele agricole în scădere, recurg la împrumuturi, înglodîndu-se tot mai adînc în datorii. Cu un miliard de dolari au crescut datoriile ipotecare asupra fermelor, în ultimii trei ani. „Nu au oare fermierii dreptate să fie disperați? Este de mirare că s-au săturat pînă în gît de această situație?“ — spune pe drept cuvînt senatorul Johnson.

Mila senatorului democrat față de fermieri este însă doar de fațadă, impusă de interesele campaniei electorale. Partidul din care face parte Johnson se află în opoziție. Aducînd în discuție problema fermierilor, el urmărește să obțină mai multe voturi la viitoarele alegeri. Oricum însă, relațiile lui Johnson dezvăluie situația grea în care se zbat fermierii americani, această oropsită categorie socială din S.U.A.

Adînc nemulțumiri de politica agrară dusă de guvernul republican, fermierii din S.U.A. alcătuiesc numeroase organizații pentru apărarea intereselor lor. „Organizația națională a fermierilor“, „Uniunea națională a producătorilor agricoli“, „Fermierii din America“ sînt numai cîteva din organizațiile ce au luat ființă în ultima vreme în S.U.A. Aceste organizații tind să se apropie de mișcarea sindicală. Și ceea ce este demn de reținut, în programul unora din aceste organizații se prevede că numai încheierea alianței cu clasa muncitoare va aduce cîștig de cauză fermierilor.

A. VASILESCU

Cauză și efect

„Cauza“ americană și... „efectul“ vestgerman
(Desen de N. CLAUDIU)

Problema dezarmării interesează în cel mai înalt grad popoarele lumii. De aceea, privirile tuturor oamenilor iubitori de pace sînt ațintite către sesiunea Comisiei O.N.U. pentru dezarmare ce se desfășoară în momentul de față, la New-York.

De zece ani problema dezarmării se află fără întrerupere pe ordinea de zi a lucrărilor diferitelor organe ale O.N.U. și în discuția cercurilor diplomatice, fără să fi cunoscut rezolvarea. Uniunea Sovietică, sprijinită de forțele iubitoare de pace din întreaga lume, a depus și depune eforturi deosebite pentru a se ajunge la un acord internațional în vederea reducerii armamentelor și a forțelor armate și pentru interzicerea armelor atomice. Uniunea Sovietică a făcut propuneri repetate în vederea atingerii acestui țel — dezarmarea — propuneri care țineau cont de dorințele statelor occidentale. Mai mult decît atât, guvernul sovietic a luat măsuri concrete de

R. D. Germană își reduce forțele armate cu o pătrime

lagărul socialist care și-au redus forțele armate, guvernul Republicii Democratice Germane a adoptat de curînd o importantă hotărîre cu privire la dezarmare. După cum prevede hotărîrea, efectivul armatei populare naționale din R. D. Germană va fi redus de la 120.000 de oameni, la 90.000 de oameni. Materialele și mijloacele financiare, care vor deveni disponibile în urma acestei reduceri, vor fi folosite pentru construcția pasnică în economia națională.

Această măsură importantă luată de guvernul Republicii Democratice Germane acum, cînd la New-York se desfășoară lucrările Comisiei O.N.U. pentru dezarmare, constituie încă o dovadă a dorinței sincere de pace a țărilor socialiste și încă un pas înainte pe drumul destinderii internaționale.

Acțiuni pentru strîngerea legăturilor între popoare

Credincioasă principiilor sale în ducerea politicii externe, Uniunea Sovietică reia sau întărește relațiile cu toate țările lumii prin numeroase schimburi de delegații, de scrisori și telegrame, tratative etc. Săptămîna care a trecut oferă numeroase exemple de acest fel. Aflăm astfel de telegrama adresată de K. E. Vorosîlov lui D. Eisenhower, cu prilejul Zilei Independenței Americii, ca și de mesajul de salut adresat de N. A. Bulganin poporului mexican cu prilejul jubileului revistei mexicane „Siempre“. La 19 iunie K. E. Vorosîlov a acceptat invitația președintelui Urho Kekkonen de a vizita Finlanda. La 7 iulie a fost semnalat la Moscova comunicatul comun sovieto-cambodgian care incununează vizita în U.R.S.S. a delegației conduse de prințul Norodom Sihanuk, reprezentant al regelui Cambodgiei și poporului cambodgian.

Iată numai cîteva fapte de acest fel petrecute în decursul unei singure săptămîni, arătînd linia de neabătut a politicii externe de pace și colaborare a guvernului sovietic.

Urmînd exemplul Uniunii Sovietice, care și va reduce forțele armate pînă la 17 mai 1957 cu 1.200.000 de oameni, de lîngă reducerea cu 640.000 de oameni efectuată în anul 1955 — și al celorlalte țări din

legăturilor între popoare

legăturilor între popoare

legăturilor între popoare

Noi greve în țările capitaliste

Telegrame sosite în cursul acestei săptămîni anunță greve de amploare în S.U.A. și Italia. În Statele Unite ale Americii 650.000 de oțelari sînt de mai bine de o săptămîină în grevă. Marile trusturi americane ale oțelului au respins toate revendicările muncitorilor. Aceleași vești vorbesc însă și de unitatea impresionantă a oțelarilor americani care au de gînd să nu dea nici un pas înapoi, hotărîți să prelungească greva pînă la satisfacerea cerințelor pe care le-au ridicat. Se vede de fapt aceasta și după amploarea pe care o are greva, cea mai mare din toate grevele care au avut loc pînă azi în ramura siderurgică americană.

Tot în aceste zile se desfășoară în întreaga Italie una din cele mai puternice greve ale muncitorilor agricoli italieni. Peste 4.000.000 de greviști, organizați de syndicate, din toate provinciile Italiei, cer același lucru: să li se îmbunătățească condițiile de viață. Toate încercările de constrîngere ale patronilor din provinciile Ferrara, Rovigo, Vicenza au dat greș. Milioanele de greviști italieni dovedesc o solidaritate de nezdruccinat.

În patru rînduri...

În cursul nopții de vineri spre sîmbătă, Bundestagul vestgerman a adoptat proiectul de lege cu privire la introducerea serviciului militar obligatoriu.

Despre asta, oamenii, în șoapte,
Zic, gîndind la vechile ruine:
— Au votat proiectul într-o noapte,
Fiindcă ziua le-ar fi fost rușine.

ST. F.

Sesiunea Comisiei O.N.U. pentru dezarmare

reducere a forțelor armate și a armamentelor, tocmai pentru a ușura ajungerea la o înțelegere în această privință. Dar, reprezentanții statelor apusene au refuzat rînd pe rînd propunerile făcute de prietenii și apărătorii păcii. Este cunoscut că puterile occidentale au renunțat la propriile lor propuneri pentru dezarmare, atunci cînd au fost adoptate de Uniunea Sovietică, fapt care a dus la un impas în purtarea tratativelor.

La actuala sesiune proiectul de rezoluție prezentat Comisiei O.N.U. pentru dezarmare de puterile apusene condiționează dezarmarea de rezolva-

rea problemelor litigioase care nu pot fi încă limpezite cu ușurință. Or, această poziție vrea să ducă de fapt la aminarea pentru un timp îndelungat a rezolvării problemei dezarmării.

Cu totul altfel sună proiectul de rezoluție prezentat de reprezentantul U.R.S.S., A. A. Gromiko. Acest proiect propune adoptarea de către toate statele membre ale O.N.U. a unei declarații prin care acestea își iau obligația solemnă de a se abține în relațiile internaționale de la folosirea forței sau amenințarea cu forța și de a nu recurge la folosirea armelor atomice și cu hidrogen. Popoarele lumii își dau seama că adoptarea unei asemenea hotărîri ar constitui un important pas înainte în problema trecerii la o dezarmare controlată și a interzicerii armelor de exterminare în masă. Adoptarea rezoluției propuse de U.R.S.S. ar fi salutată de toate popoarele ca un început promițător în rezolvarea problemei dezarmării.

...sau cum înțeleg unii directori de cămine culturale grija față de bunul obștesc!

(Desen de C. CIOȘU, corespondent)

Anunțuri

ANGAJAM discuții interminabile cu caracter particular în timpul serviciului. Amatorii se pot adresa la biroul cooperativei din comuna Gloduri, raionul Bacău. (După o corespondență trimisă de Gh. POPIAC).

POSED un mare stoc de penicilină și alte medicamente pe care le vind la negru sau le dau în schimb unor alimente ca: ouă, lapte, brinză, unt și altele, numai proaspete. Adresa: oficiantul sanitar Mitrică Bu-

zică din comuna Ușurei, raionul Drăgășani. Nemușmișii s-au adresat revistei cu cuvintele: Pină când? (După o corespondență trimisă de N.N. MINDRA).

VINDEM resturi de biscuiți, paste făinoase și rahat rămase de la ospățul șoarecilor și șobolanilor de care avem o deosebită grijă. Comenzile se pot face pe adresa: cooperativa din comuna Costești-Vale, raionul Titu. (După o corespondență trimisă de ELENA DUMITRESCU).

"NOROCOASA"

Urcaram toți în tren, cu mare grabă,
Într-un compartiment de clasa doua:
Un om năring, care-și certa femeia,
Un moș cărunț, o fată, eu, și-o babă.

Clipind băbuța înspre noi, șireată,
Încearcă să-și arate importanța:
— Mă duc, măi frate, tocmai la Constanța,
Poftită-n oaspeție la nepoată.

Iar adineauri, tot umblind prin gară,
Găsit-am un trifoi cu patru foi.
Îl port în sin...

Nu prea-nțelegem noi:
— De ce în sin, că doară nu-i comoară?

— Ba e! De când mă știu pe lumea asta
Trifoiul mi-a adus noroc la drum.
— Nu cred!

— Ba da!
— Ba, nu e nicidecum,
Nu cred să-ți poarte-n drum noroc și basta!

— Ba e noroc, pe-oricine întrebați...
— Ba nu e. Iar de vrei dovadă, iată:
Matale, la Constanța ai nepoată,
Iar trenul ăsta merge la... Galați.

De nu căta trifoiul pe peron,
Ar fi citit tăblița pe vagon!

VICTOR PITIGOI

— Tată, rămi ceva mai în urmă, că trece un cunoscut de-al meu... (Desen de V. VASILIU)

IN ACUL ALBINEI

O colectivă fără... colectiv

Din cei 22 de membri ai g.a.c. din Gura Foii, raionul Găești, doar unul singur se ocupă cu agricultura, restul fiind învățători și funcționari la sfatul popular local.

El, cum se poate, n-aș știut
De marea inițiativă

A celor care au făcut
La Gura Foii colectivă?

Vedeți, acolo, dintre cei
Care dădură semnătură,
Doar unul singur, dragii mei
Se ține cu agricultura.

Căci ceilalți „colectiviști“
Fiind slujbași, avind servicii,
(Salariați sau activiști),
Nu prea-i găsești de loc pe-ai.

Fiindcă pentru dumnealor
Agricultura-i o anexă
Care atinge-ntimplător

Activitatea lor complexă.
De zile-muncă, de cultură,
Pe dinșii nu-i interesează;
Le-or face printre plăcături

Sau... cam așa, precum
urmează:

Cutare seamănă... scrisori
(Este poștaş și-și face tura);
X. Y. Z. (învățători)
Cu sirg sădesc... învățătura;
Cutare (care-i birocrat)
De zor cultivă... referate;
Cutare (activist la sfat)
Culege... fel de fel de date.

Mă rog, conform cu propriul
plan,

De treabă-și vede fiecare,
Numai un singur cetățean,
Colectivistu-aceia care
E sută-n sută-agricultor,
Cum ați aflat mai înainte,
Își duce munca pe ogor,
Că doar de-aceia-l... președinte!

IGOR BLOCK

Gramatică aplicată

SEMNULE ÎNTREBĂRII (?):
Se pune la sfârșitul propozițiilor sau frazei atunci când se cere o lămurire. Exemplu: cînd, în sfârșit, va apare tehniciana agricolă Iuliana Talos în mijlocul țărănilor muncitori din comuna Heanda, regiunea Cluj? Cînd va ține conferința programată pentru satul Sașa, pe care a uitat-o mergînd la neamurile ei din Răstoci? Iată două semne de întrebare. Ja care așteptăm... răspuns că s-au luat măsuri!

ARTICOL: Părțică alăturată unui substantiv spre a-l lămurii înțelesul. Mai sînt și altele de articole. De exemplu, articole la gazeta de perete din care te lămurești asupra unor anumite stări de lucruri. Așa este articolul „Să pornim cu avînt la însămînțările de primăvară“ din comuna Vidrasău, raionul Luduș, articol îngălbenit de vreme, și care nu mai cere nici un fel de... lămurire

MODUL INDICATIV: Arată o lucrare prezentată, ca sigură. Exemplu: În curtea cooperativei din comuna Ilopirta, raio-

nul Aiud, încă din toamna anului trecut stă în ploaie o batoză și motorul cu benzină al acesteia, din care cauză au ruginit! Pune la modul imperativ toate acestea ar suna cam așa: Luați urgent măsuri!

EPIGRAMA

Cooperativa din Bălțați, raionul Roșiori, nu s-a aprovizionat cu mărfuri și unelte necesare campaniei de vară.

Ei nu se aprovizionează
Cu tot ce trebuie-n Bălțați,
Și-n felul ăsta se trădează
Că-s mai... bălțați, decît ceilalți.

★ S.M.T. Miroși din regiunea Pitești a trimis secerătorii nereparate colectivștilor din Merișani, raionul Roșiori.

Ei putură să le lase
Fără să le mai repare,
Fiindcă la Miroși, mîroșe
Mult de tot a... delăsare!

PETRE POPA

ȚAPUL

de EUGEN FRUNZĂ

Paște țapul iarbă grasă,
Și tot paște întru domnul,
Și de lume nici că-i pasă,
Și-aștipind, l-ajunge somnul...

Și de ce n-ar paște țapul
Cînd — mă rog — se află-n
piine?

Dacă-i țap, nu-și bate capul
Cu ce-l azi, cu ce-o fi mîine...

Pe-îl de-și paște viața oarbă
Ca și țapu-n ierbărie,
Trage-l, omule, de barbă
Cît nu-i om de omenie.

Umor din R. P. Bulgaria

POT!...

de KLIMENT ȚACEV

Zorile ard roșii
peste cîmpuri,
grinele se leagănă
în vînturi.

Peste deal,
prin holda-nrouată,
vin din sat
un tractorist și-o fată.

Bluza și pestelca ei
scîlipesc.
Lanurile verzi
foșnesc, foșnesc...

— Poți conduce-un
automobil?

— Ți-am mai spus:
e treabă de copil!...

— Dar un camion?
întreabă fata.

— Urci, apeși pedala,
și e gata!...

— Dar un tanc?

— De trebuie, se poate —
tractoristul se pricepe-n toate!

— Dar cu avionul
știi să zbori?

Ochii fetei
ard întrebători.

Așteptînd,
s-a-nflorat de tot.
Dar răspunsul vine-ndată
— Pot!...

Ce frumoase sînt aceste clipe!
Pață-ți cresc
pe umere
aripe,

cînd pășești
prin lanuri legănate
cu flăcăul
pricepuț în toate!...

În romînește de
H. GRAMESCU

IN TOIUL SECERISULUI

Către Ilie Poznașu

Te-așteptăm de mult Ilie
Pe la noi ca să sosești;
Vișina ne este satul
Iar raionul e Găești.

Despre Constantin Ilie
Auziși? E gestionar;
Nu-ți dă restul niciodată,
Da-ți dă lipsă la cîntar.

Iar poștaşul nostru Negrea
Ar ajunge el la sfat,
Dacă nu i-ar sta căluțul
Obosit, tocmai la M.A.T....

Poți să-l bați — stă tot pe loc —
S-a-nvîtat, a naibii, gloaba,
Cum ne-am învățat și noi
S-așteptăm mereu degeaba!

Dacă vil, să-i scuturi bine!

Să nu-i lași, nene Poznașu;
Te salută și te-așteaptă
Îl uță Buclucașu!

Pi. conformitate,

GH. RĂDOI
corespondent voluntar

— După seară cu ce continuăm?

(Desen de GH. BADEA)